

Soós László könyve a második világháború magyar katonáiról hosszú várakozás után mégis megjelent /Fehér pázsit. Magvető K. Bp., 1983./. Ebben egy beosztottaival együttérző tiszt így oktatja ellenszenves tisztársát /230/:

„A legénység elnevezéseket ad, ez ellen nem lehet tenni. Aki emiatt üldözi őket, nevetségessé válik. Devróit öregnek hívták, Kozsikot Mikulásnak, Gaált csempe szájú csaposnak, Dezsőt balkezes huszárnak, önt Frankenstein fiúnak [a regény más helyén Frankenstein fia szerepel], engem Iszonyúnak. Mi is használjuk ezeket, sőt van, amit ők vettek át tőlünk. Ez nem fontos.”

H. M.

ÍRÓK, KÖLTŐK A NEVEKRŐL, A NÉVADÁSROL /II./^{*}

HORNYIK MIKLÓS: Emil és az exporthősök

„Tavaszi volt és valami borzasztó nyugtalanság fogott el. Nem tudtam semmibe se belekezdeni, semmit se befejezni. Reggeltől estig lent futkostam a víz szélén. Köveket dobáltam a végtelen kék tengerbe és elnyújtottan kiabáltam a tovaevező halászoknak. Tudtam, hogy nem válaszolnak, tudtam, hogy sohasem eveznek okda hozzám a parthoz, talán azért mertem naponta belekiabálni a süket kék messzeségbe. Ha jól emlékszem, ilyesvalahogy hangzott az aznapi mondóka: Hahóóóó, hahóóóó, jóóó munkát. Engem Emilnek hívnak, hahóóóó!” Deák Ferenc: Három komolyodó fa

Nem emlékszem pontosan, mikor ismerkedtem meg Emillel, Alexszal és Bepóval, a jugoszláviai magyar próza álbajuszos ifjú hőseivel. Nem tudnám megmondani, ki hozta divatba ezeket az exportképes keresztneveket, annyi azonban bizonyos, hogy viselőik öt-hat éve itt lézengenek az orrunk előtt.

Alex, Bepó és Emil után Giluna, Oszkár és Mór ütött sátrat a vajdasági akácok alatt, s Nyájas Olvasónk morogva vette

^{*}Az I. közlést lásd a Névtani Értesítő 4. számában.